

Hansen, Nina Andersen, Kaj Andresen, Conradsen, Hjortnæs, Holger Larsen [formand], Mørk, Edel Saunte, Krogh, Søren Andersen, Jens Chr. Christensen, Peder Christensen (Rebild), Conrad Kofoed, Gertie Wandel, Hanne Budtz, Gottschalck-Hansen og Johs. Christiansen [næstformand]). Betænkning (B. sp. 633) afgivet $\frac{3}{5}$. (Ordfører: Urban Hansen). 2. beh. $\frac{9}{5}$ (F. sp. 4581). 3. beh. $\frac{14}{5}$ (F. sp. 4662). *Loven stadfæstet 25. maj 1956.* (Lovt. nr. 130).

Forslaget til nærværende lov fremsattes og behandledes sammen med *forslag til lov om ændring af forsorgsloven (vedrørende hjælp til oplæring m. v.)* (se nærmest efterfølgende sag) og må ses i sammenhæng med dette.

Om baggrunden for loven fremgår af lovforslagets bemærkninger bl. a. følgende:

I de senere år har der været en stigende forståelse af, at der fra samfundets side bør gøres en indsats for at *give erhvervshæmmede medborgere mulighed for at deltage i erhvervslivet i større udstrækning*. Baggrunden herfor er dels en erkendelse af, at den erhvervshæmmede som borger i samfundet bør have adgang til at udnytte sine evner og udfolde sin personlighed på lige fod med andre, dels en forståelse af den samfundsøkonomiske betydning af, at arbejdskraft bevares eller inddrages i produktionen, og at de sociale udgifter i tilsvarende grad formindskes.

Der er af en lang række institutioner på forskellige områder gjort en indsats for at løse disse medborgeres erhvervsmæssige problemer.

Hidtil har den enkelte erhvervshæmmedes og hans families forskellige problemer dog i overvejende grad været behandlet af indbyrdes uafhængige organer, der hver for sig har kunnet hjælpe vedkommende på et bestemt punkt, men sjældent har været i stand til at gennemføre en samlet løsning af problemerne i en kompliceret livssituation.

Det er imidlertid i mange tilfælde nødvendigt for at opnå en for den erhvervshæmmede tilfredsstillende løsning, at hans fysiske, psykiske, sociale, erhvervsmæssige og familiemæssige *problemer behandles som en helhed*, men en sådan samlet løsning forudsætter en *snæver kontakt mellem de institutioner eller myndigheder*, der behandler forskellige sider af den samme sag.

Erfaringen har endvidere vist, at de *foranstaltninger*, der er nødvendige for at forebygge, at erhvervsmæssige problemer opstår, eller at genoprette en erhvervshæmmed persons arbejdsevne, *ofte er blevet sat ind for sent*. Årsagen hertil må i mange tilfælde søges i,